

Америка је хришћанска земља. То је тачно на више начина. Већина људи, ако их питате, изјасниће се као хришћани, што можда само значи да не припадају некој другој вероисповести. Нехришћани ће рећи да је Америка хришћанска, чиме желе да кажу да се баш и не осећају делом већинске културе. У Северној Америци живи велики број демографских хришћана, а то је зато што су у прошлости досељеници пристизали из земаља које су биле или су и даље такође хришћанске. У свету нас поистовећују са овом религијом не само зато што је неки од нас прихватају и подржавају у јавности већ и због тога што то чинимо на сва звона. Стога на нама лежи велика одговорност да јој осветламо образ пред целим светом, премда се чини да се не удубљујемо превише у то шта се под тим подразумева. Јер кад бисмо се мало удубили, бар неки од нас би поразмислили пре но што име нашег драгог Господа доведу у везу са затуцаношћу, нетолеранцијом и ратнохушкачким национализмом. Ових неколико једноставних мера предострожности ову би религију такође учиниле привлачнијом све већем броју наших људи који су почели да је одбацују као затуцану, нетолерантну и ратнохушкачки националистичку, што су закључци које с правом могу да изведу, ако чују само најбучније заговорнике.

Имам потребу да нешто кажем, нешто о чему сам већ говорила у неколико наврата, без уобичајених припрема за излагање, јер се моје мисли о томе још нису сасвим уобличиле и јер ми је болно да их изразим. Упркос томе, моја теза је увек иста и веома једноставно формулисана, мада се састоји из два дела: првог, који гласи да је Америка пуна страха. И другог, који гласи да страх није у складу с хришћанским начином размишљања. Још као деца учимо да рецитујемо: „Да пођем и долином сјена смртнога, нећу се бојати зла; јер си ти са мнош.“¹ Учимо и да је Исус, пошто је васкрснуо, рекао својим ученицима: „И ево ја сам с вама у све дане до свршетка вијека.“² Док је света и века биће и милостивог Христа и у њему ће се историја коначно разрешити.

Ово су много крупније, свеобухватније речи од оних које свакодневно користи савремено хришћанство. Уче нас да Христ „бјеше у почетку у Бога. Све је кроз [њега] постало, и без [њега] ништа није постало што је постало. (...) И видјело се свијетли у тами, и тама га не обузе.“³ Овде треба приметити употребу садашњег времена. Прва саборна посланица Светог апостола Јована објављује „живот вјечни, који бјеше у оца, и јави се нама“.⁴ Као хришћани не можемо замишљати Христа изолованог у времену

¹ Псалом 23: 4. Прев. Ђура Даничић и Вук Стефановић Караџић. (Прим. њрев.)

² Јеванђеље по Матеју 28: 20. Прев. Ђура Даничић и Вук Стефановић Караџић. (Прим. њрев.)

³ Јеванђеље по Јовану 1: 2, 3, 5. Прев. Ђура Даничић и Вук Стефановић Караџић. (Прим. њрев.)

⁴ Прва саборна посланица Светог апостола Јована богослова 1: 2. Прев. Ђура Даничић и Вук Стефановић Караџић. (Прим. њрев.)

и простору, уколико заиста прихватамо ауторитет својих светих списа. Нити можемо сматрати да је живот на земљи наш једини живот, онај који треба да нам буде на првом месту. Као хришћани треба да верујемо да не треба да се плашимо смрти тела него губитка душе.

У данашње време често чујемо како се Америка удаљава од хришћанског идентитета. Кад год се говори о паду – а увек се о томе прича – једино што недостаје јесте смислени стандард у односу на који се мери промена. Како можемо да знамо где се тренутно налазимо ако не знамо где смо претходно били у време кад су ствари биле баш какве треба да буду? Како можемо да знамо да је дошло до пада, до квалитативне промене нагоре, ако не можемо да утврдимо *terminus a quo*, почетак? Као један вид решавања овог проблема, прво бих скренула пажњу на изражену и зачуђујуће све-прожимајућу испуњеност страхом која је евидентна у нашој култури данас. У двадесет и шестом поглављу Књиге Левитске налази се опис стања које ће задесити народ Израилља ако скрену с пута верности Богу: „...те ће их гонити лист кад шушне заљубавши се, и они ће бјежати као испод мача, и падаће а нико их неће тјерати.“⁵

Данас, наравно, многи поседују оружје којим би тај лист разнели на атоме и при том се сматрали храбрим, уверени да имају право што се сматрају угроженим јер верују у то да постоји гомила листова. Поента је, међутим, иста. Они који забораве Бога, јединог гаранта наше безбедности, како год да дефинишемо ту реч, могу се препознати по томе што ирационално реагују на ирационалне страхове. Текст изричито наводи веома стварну претњу која настаје кад вас обузме страх – „и нећете се моћи држати пред непријатељима својим“.⁶ У свету увек постоји довољно стварних опасности. Страх онемогућава људима да разликују стварне претње од осталих страха које опседају оне људе који виде претње свуда око себе. Сасвим је јасно, бар објективном посматрачу, с ким би се радије нашао у кризи, као и у чије расуђивање би требало да се узда у тренуцима кад је здраворазумско расуђивање најпотребније.

С обзиром на свеколике опасности које вребају у свету, било би веома скупо препустити се неконтролисаном страху, и подстицати страх у другима, забаве ради или зато што се ширењем страха каналишу анксиозност, усамљеност, предрасуде или мржња у емоцију која људима који јој се препуштају може изгледати као проницљивост, храброст или родољубље. Но, изгледа да данас нико нема ништа ружно да каже о страху, колико год то осећање не било у складу с хришћанским погледом на свет.

Ми који смо баштаници калвинистичког учења знамо да наши претходници у овој традицији нису штедели ни своје животе нити своју имовину. Остали су верни вољи свога Господа онако како су је схватили и за то су платили највишу цену – мерено овоземаљским мерилима, разуме се. Своју су веру бранили и оружјем, мудро и с много храбрости, али без коначног успеха, осим у Низоземској.⁷ То је узроковало миграцију „очева оснивача“ Сједињених Држава и пуританаца, као и хугенота, те значајан процват

⁵ Трећа књига Мојсијева која се зове Левитска 26: 36. Прев. Ђура Даничић и Вук Стефановић Караџић. (Прим. њев.)

⁶ Трећа књига Мојсијева која се зове Левитска 26: 37. Прев. Ђура Даничић и Вук Стефановић Караџић. (Прим. њев.)

⁷ Мисли се на земље Бенелукса. (Прим. њев.)

калвинистичког друштва у Новом свету. Можемо рећи да су нас прогонитељи на миграцију нагнали из најгорих побуда, а Бог из најбоље намере, осим што би нас то навело да занемаримо кључну ствар, фактор који није присутан у причи о Јосифу и његовој браћи. Наши су прогонитељи били мотивисани страхом од нас. У њиховим очима ми смо били јеретици и као такви претња цркви, хришћанској цивилизацији, свакој души која би потпала под наш утицај. У европској смо имагинацији мање-више заузимали исто место као ислам данас, с том разликом што је, као прво, поимање хришћанства за које се сматра да је данас под претњом на овом најсветовније оријентисаном континенту чисто социолошке и културолошке, заправо расне природе, и као друго, што у оно време није било идеала толеранције и скоро никакве свести о потреби да се спречи насиље које је избило у доба наших предака. Сасвим супротно. Сузбијање наше традиције, без обзира с колико бруталности спровођено, било је чин истинске побожности.

Ужасни масакри протестаната у Француској у шеснаестом веку, без обзира на то да ли су их наредиле власти или су потекли од народа, изражавају страх који је изродила мисао да би неко заиста могао упропастити душу другом човеку, суновратити га у вечни огањ тиме што ће му, можда чак и ненамерно, укаљати чистоту вере. Грађанин Лиона у то време, који се запутио да допринесе истребљењу калвиниста, упитан да објасни шта то раде он и његови пријатељи, сасвим би сигурно одговорио да преузимају контролу над својим градом, над својом културом, над својом земљом, да се боре за душу Француске. Ова реторика није измишљена да би се употребила против калвиниста – Европа се чистила од јеретика још од тринаестог века, тако да је образац већ увелико био разрађен. Исте изразе је вековима пре тога употребио римски император Јулијан, звани Отпадник, кад је покушао да Рим отргне од новонасталог хришћанства и врати га у окриље старог класичног паганства. Но, у нашем случају тај језик је примењен с израженом жестином и непоколебљивошћу, и веома делотворно.

Не тако давно говорила сам на хомилетичкој конференцији у Витенбергу. Било је тамо учесника из многих крајева света, али никог живог из Француске. Питала сам зашто нема Француза и добила одговор да католици нису заинтересовани за проповеди у истој мери као протестанти. Рекла сам им да и у Француској има протестаната. Рекла сам им да на интернету потраже *Église Réformée*,⁸ њихове проповеди, музику и све остало. За њих знам јер ниједна хришћанска заједница никад није бранила своја уверења са више храбрости и против толико тврдокорног прогона него што су то чинили протестанти у Француској. Оваква затирања неке културе су скоро увек више привидна него стварна, али веома су важна, јер њима се законски признаје само један, уско дефинисан, дескриптор – римски, или француски, или аријевски, или католички, или амерички.

Бројни су разлози због којих је немогуће дефинисати било коју религију, одредити јој суштину и опсег, и то не само због тога што увек постоје њени самопрокламовани бранитељи, а таквих је небројено много. Као дете гледала сам филмски спектакл по имену *Деметрије и илагијаштори* у режији Делмера Дејвса. Деметрије, који је страшно

⁸ Реформаторска црква. (Прим. прев.)

лично на Виктора Матјуреа, прихватио је хришћанство, што је од њега захтевало да окрене други образ кад га је напао један силеџија. Његов познаник гладијатор, горо-стасни Нубијац, распалио је силеџију штитником ојачаном подлактицом тако да се овај простро колико је дуг и широк, а затим је ликујући повикао за њим: „Ја нисам хришћанин!“ Излишно је рећи да се из публице зачула провала одушевљења. Кокице су летеле на све стране. (Само да узгред додам – одгледала сам и овај филм и *Огору* Хенрија Костера како бих проверила да ли сам била поштена према двојници редитеља, и нисам била. Оба приказују хришћане као заједницу мирних и повучених људи, и то у запањујућој мери, рекли бисмо мерено данашњим стандардима. Но, не смемо заборавити да су раним хришћанима муке задавали само императори попут Калигуле, нису морали да брину ни о чему другом.)

Калвин је имао самопрокламоване бранитеље, велике француске лордове који су били више него спремни да своје оружје ставе у службу његовог циља који се нашао на удару званичних власти. За живота је успевао да их обузда говорећи да ће се прва кап крви коју пролију претворити у бујицу која ће потопити Француску. Након његове смрти Европа је заиста грцала у крви. Отуд се основано може претпоставити да би Калвин сматрао да је његов покрет изгубио макар исто толико колико је и добио настојањима својих бранитеља, баш као што је и претпоставио да ће се десити. Посебице, покрет је донекле изгубио хришћански карактер, као што се увек деси хришћанству или некој његовој грани, кад самопрокламоване присталице постану бројније и гласније од искрених поклоника. Оно што важи у ратном стању важи и кад је удруживање на основу верског идентитета милитантно културне или политичке природе.

У средишту свега овога је страх, стварни или умишљени. Шта ако су ови дисиденти у нашем окриљу претња свему што нам је драго? Боље да проблем решимо пре но што постане немогуће неутралисати дејство њихових злих сплетки, пре но што наша земља изгуби душу и Уједињене нације изврше инвазију на Тексас. А можемо и мало прикочити овај ток мисли те рећи да постоји на стотине милиона људи који воле душу овог народа, који заправо чине његову душу и да би родољубље требало да почне препознавањем те чињенице. Али ако се овако посматрају ствари не остаје много страха да се човек њиме наслађује. Зашто нагомилавати наоружање ако људи с друге стране не представљају опасност? Ако би ваша туга растужила и њих и ако би вам они помогли да пребродите невоље?

Недавно, на једном ручку, лорд Џонатан Сакс, тадашњи врховни рабин Уједињеног Краљевства, рекао је да су Сједињене Државе једина заветна нација, да израз „Ми, народ“⁹ нема еквивалент у политичком језику других народа и да би Говор о стању Уније, то јест, обраћање председника САД Конгресу, требало да се зове „обнављање завета“. Прочитала сам да Американци сада купују калашњикове у толиком броју да потпомажу субвенционисање руског поновног наоружавања, а њиховим произвођачима да остваре квантаску економију. Некада давно ово чувено оружје се правило с намером да се употреби у копненом рату између великих сила, то јест, да би се убијали Американци. Данас, пошто се оно уноси у ову земљу, велика је вероватноћа да

⁹ Тим речима почиње текст Устава Сједињених Америчких Држава. (Прим. њев.)

ће се њиме заиста убијати Американци. Али само они којих се плашимо јер желе да униште све оно што нам је драго. Или, што је још вероватније, шаролика група омладине у учионици или биоскопској сали.

Знам да постоје људи који сакупљају оружје као скулптуре, чуда инжењерства. Кад стављамо крст на зид, не чинимо то са мишљу да ћемо некога, ако затреба, разапети на њега. Исти је случај и кад је дотична икона на зиду оружје. „Цивилни“ калашњиков се веома лако може преправити у оружје које би јелена разнело у парампарчад. То је противзаконито, наравно, и неспортски. Чула сам како ову неравноправност рационализују на следећи начин: јелен не може да узврати паљбу. Не може то ни омладина у биоскопској сали, наравно. Нити ико други ко није припремљен за то да насиље може да избије било где, било када. Осим тога, у потенцијално најекстремнијем и најневероватнијем сценарију ове врсте, веома је тешко запрети некоме или застрашити некога ко је самоубилачки настројен, као што је то већина нападача овог типа. Продаја наоружања подстиче продају наоружања – то је сјајан пословни модел, у то нема сумње. Страх делује по истом принципу као склоност или овисност. Никад не допушта да се осећате довољно безбедним.

Свесна сам тога да је лов светиња у овој земљи. Но, то у овом случају није ни важно јер ловачке пушке нису проблем. Осим тога, разговор на ову тему се ретко задржава на лову. Углавном прелази на Други амандман.¹⁰ С једне стране, ниједном дословном ишчитавању тог амандмана не би промакло да су „очеви оснивачи“ јасно рекли: „према строгим прописима“ док је с друге стране, међутим, немогуће не приметити да људи који подржавају поседовање и ношење оружја и најмање помињање ичега што приближно личи на прописе доживљавају као знак за узбуну, те се упорно труде да подрију и оно мало прописа који постоје. Наводно занемаривање или злоупотреба овог уваженог документа, као и наводна „одбрана Другог амандмана“ у спречи је с оним другим страхом, страхом од тога да се они метиљави плави шлемови можда већ у овом тренутку окупљају, можебити у Канади, да започну свој међународни марш ка срцу Тексаса. Хоћемо ли се једног јутра пробудити и схватити да нас је издала сопствена влада!!! Можда су је до сада једино спречавали они калашњикови. Баш имамо среће што фабрика у Русији ради пуном паром. Руси мора да се грохотом смеју, они су се наватирани, а ми испали глупи. А колико тек мора да се веселе сви убилачки настројени побуњеници и тлачитељи у немирима захваћеним деловима света зато што им је захваљујући нама ово дивно оружје доступно по нижој цени. Ма, знам ја да постоји сијасет поузданих произвођача оружја, у Аустрији, на пример. Наша глад за оружјем један је од оних вакуума које природа не воли, што ће рећи, један од оних које попуњава.

Позивање на Други амандман је у неку руку сјајна тактика зато што Устав заузима централно место у свему што је америчко. Председник се заклиње да ће чувати, штитити и бранити Устав – ништа више, ништа друго. И ја сам положила сличну заклетву једном приликом кад сам прихватила стипендију коју је установио председник Ајзенхауер и с чијом се доделом наставило под председником Кенедијем и Џонсоном. Али као што

¹⁰ Други амандман Повеље о правима гласи: „Неће се ограничавати према строгим прописима формирана цивилна одбрана, нужна за безбедност слободне државе, као ни право грађана на поседовање и ношење оружја.“ (Прим. њев.)

знамо, Џ. Едгар Хувер је Двајта Ајзенхауера сматрао комунистичким симпатизером. Претпостављам да би мене навео као доказ, пошто сам ја заиста изучавала Шекспира као стипендиста савезне владе, и у оквиру стипендије додељене у складу са Законом о образовању и народној одбрани.¹¹ Ласкам себи да наш народ тиме ништа није изгубио.

Влада је у то време веровала да друштвенијаци такође доприносе добробити Сједињених Држава. Како се само времена мењају. Ја заправо имам прегршт квалификација које ме, како се данас ствари посматрају, чине оним библијским листом. Живела сам у Масачусетсу, као и у неким страним државама. Моје знање француског није за бацање. Стекла сам дипломе на елитним институцијама. Професор сам на секуларном универзитету. Све у свему, добар сам пример оних особа према којим људи или заузму борбени став или беже од њих колико их ноге носе. Понекад се замислим над тим.

Како год. Наша прва обавеза у овој земљи јесте поштовање Устава, те ако се може доказати да је било који део Повеље о правима угрожен, онда је, за бога милога, цела творевина у опасности. А шта један родољуб треба да уради суочен с таквом претњом? Да носи оружје са собом, како кажу, само да би показао да има право на то. У старинским филмовима само су осведочене кукавице носиле скривено оружје, али ту се срећом нашао Клинт Иствуд да нас научи како да се отарасимо тих обзира. Видљиво оружје би, осим тога, не само нарушило фини крој пословног одела него би такође уплашило и без сумње изазвало подозрење у свакоме ко гледа вести.

Пуком случајношћу, док сам записивала ове мисли, седећи на веранди иза куће у свом мирном крају без криминала, зачула сам како један човек гласно читава буквицу другоме о томе како је неприлично улазити у продавницу наоружан, јер ако би то учинио, управник би одмах позвао полицију, а кад би му полиција, потом, наредила да напусти продавницу, он би то морао и да учини. Да ли се осећам имало безбедније у свом крају зато што овај незнаца база унаоколо с пиштољем, иако за њега, по свој прилици, има дозволу? Нимало. Пошто се данас све своди на рачуницу, колико би коштало радњу ако би се прочуло да тај човек често навраћа с нескривеним доказом своје верности Другом амандману? Или можда скривеним? Кладим се да би им уништило посао, јер кад људи виде оружје, имају све разлоге на овом свету да се плаше најгорег. А колико кошта да полиција држи овакву ситуацију под контролом, и то у време смањења буџета? Уколико постоје аргументи за поседовање оружја због јавне безбедности, постоје и много јачи аргументи против, јер полиција не би морала да се баћје с тим уместо да се бави важнијим задацима, а смањио би се и ризик да ти људи или убију неког или да њих убије неко ко је исто тако наоружан.

Значи, ношење скривеног оружја. Лоби произвођача оружја је свој производ учињео друштвено прихватљивим тако што га је склонио од очију јавности, без обзира на спорно питање кукавичлука.

¹¹ Овај Закон, донет 1958. године, обезбеђивао је средства школским установама на свим нивоима образовања у Сједињеним Државама. На његово доношење непосредно је утицало супарништво са Совјетским Савезом, а нарочито лансирање сателита Спутник годину дана пре тога, што је навело Американце на помисао да њихово образовање заостаје за совјетским, те да то угрожава националну безбедност. Пуни назив Закона гласи: Закон чији је циљ да оснажи народну одбрану, те подстакне и потпомогне ширење и унапређивање школских програма тако да одговарају кључним националним потребама, као и другим наменама. (*Прим. њев.*)

Следеће што треба урадити јесте створити залихе оружја. Купити злато од продавца са телевизије, можда и мало дехидрираних намирница. Вребајте у шуми свој плен заједно с људима који деле ваша уверења. Кад се размењују страхови око логорске ватре стварају се веома чврсте везе међу људима, о чему вам може посведочити свака девојчица која је била у извиђачима. И отворите четворо очију и мотрите на издајнице, активне или пасивне, с предумишљајем или без. Напоследку, ко може да тврди да хришћани нису окренули богове против Рима, да Катари нису убијали душе, да вештице нису бацале чини, да Јевреји нису тровали изворе, да Цигани нису крали децу, да републикански председник није слао дипломиране студенте енглеског на постдипломске студије као део осмишљеног плана да се разводне национална убеђења? Потпуно је немогуће доказати супротно. Мислим да се призивање војске Уједињених нација у оваквим случајевима користи као мали и редак уступак стандардима вероватноће. Незамисливо је да војска Сједињених Држава учини нешто слично. А постављају се, свакако, и друга питања вероватноће. Колико је мени познато, снаге Уједињених нација првенствено служе томе да буду неделотворне у безнадежним ситуацијама. То није ни важно. Оне су злокобна претња. Можда ћемо морати да пуцамо на њих.

Ово је тренутак кад на сцену ступају поменути самопрокламовани бранитељи. Постоји и Први амандман, којим се, између осталог, забрањује установљење државне религије. Упркос томе, међу самопрокламованим конституционалистима реч „хришћански“ постала је нека врста теста подобности какву су „очеви оснивачи“ нације настојали да забране. Да ли је Мит Ромни хришћанин? Мормонска је теологија ипак прилично егзотична. Да ли је Барак Обама хришћанин? Истине за вољу, прихватио је хришћанство као одрастао човек пошто пре тога није припадао ниједној институционализованој религији, но целокупна историја Шпанске инквизиције показује колико људи нису претерано склони да верују преобраћенику. Било је периода у прошлости кад смо и ми калвинисти осетили снагу терора и антагонизма који се могу дићи против оних који нису хришћани у оном смислу речи у коме су људи вољни да га прихвате. Наша тренутна политика игра на ову жалосну карту. Самопрокламовани бранитељи који протестују против слободног исповедања вере могли би да кажу: „Ми нисмо хришћани.“ Исто тако би могли да кажу: „Ми нисмо Американци.“ И многобројни у маси би им највероватније клицали.

Нећу устукнути ни пред ким у љубави коју осећам према Америци и према хришћанству. Живот сам посветила изучавању и једног и другог. Покушала сам да се у животу руководим том љубављу. Узимам крајње за озбиљно Исусово учење, у овом случају његове речи да ће они који се лате мача од мача и страдати. Нешто што се назива хришћанством се уплело у националну струју која је милитаристичка, спремна да проћерда животе наше омладине, и која све што се разликује од њеног виђења ствари схвата као претњу, односно отпадништво, јерес са најтежим импликацијама одбацавања и жигосања које та реч са собом носи. Нисмо ми прва земља у којој се то десило. Чињеница да је то било свакодневна појава у Европи, и то вековима, била је један од разлога настојања да се црква и држава раздвоје.

Исусов афоризам може се једноставно схватити у значењу да ће они који чине насиље највероватније и сами искусити насиље. То је тачно. Али смрт није једноставна

ствар кад о њој говори Исус. Његове мисли нису наше мисли, ограничења наше перцепције нису примењива на њега. Морамо схватити да он може да види нашу целокупну егзистенцију, наше биће изван граница смртности, ван граница времена. Ту је она друга смрт коју он може да предвиди, а која је једина важна. Кад хришћани одбаце хришћанске стандарде понашања у име одбране хришћанства, кад Американци одбаце америчке стандарде понашања у име Америке, они тиме наносе већу штету него што то може било који непријатељ. Као хришћани ризикују да себи науде у смислу у којем *Библија* користи придев „вечни“.

Амерички ексцепционализам, веровање у посебност америчког народа, у данашње је време угроженији него икад пре, што је случај и са организованом религијом. Покушајте да убедите скептика у вредност религије и он или она ће вам навести неку страхоту из европске историје почињену под знаком крста. А има их толико много. Већ сам поменула масакр на дан Светог Вартоломеја. Прича се о секуларизацији Европе, често у контексту социјалистичких економија, ретко у контексту очигледно застрашујуће историје. Морамо бити веома пажљиви како не бисмо уништили гаранте безбедности који су установљени нашим законима и традицијом. „Установљење“ хришћанства, претварање хришћанства у званичну државну религију, јесте прво што ће самопрокламовани бранитељи покушати да ураде, а последње на шта би прави верници требало да пристану.

Што се Америке тиче, имамо обичај да улећемо у ратове од којих се уморимо, те настојимо да се из њих извучемо након неколико година и неколико хиљада жртава, и након што заборавимо зашто смо у њих ушли; ти ратови демонстрирају невероватну способност уништавања свега пред собом без икаквог поштовања према животу и слободи, без икакве свести о одговорности коју сила мора да има, што је пожељно уколико желимо да сачувамо светао образ. Олако одбацујемо свој важан положај у свету на захтев оних који мисле да он нема никакве везе са нашим законима и институцијама, задивљени жаром оних бранитеља вере који су убеђени да се све своди на изненадни удар, утеривање страха у кости и слање трупа. Ова представа о слави, мислим, делимично објашњава фантазирање, тобожње ратове против тобожњих непријатеља, као и огроман број и те како стварних калашњикова.

(Са енглеској превела **Најџаша Камџмарк**)